

ခိုင်မိမိလင်

ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ နွေး

ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ နွေး (“တစ်”)

ချထားပေးနိုင်ခဲ့သည်။မောင်မယ်သစ်လွင်နေ့တွင် ဘောဂဗေဒ (အီကို)
ကျောင်းသူကလေးနွေးနွေးသည် ဖရက်ရှာကွင်း (သစ်လွင်ဘုရင်မဘွဲ့)
ကိုရရှိသည်ကဲ့သို့ ရူပဗေဒကျောင်းသားပိုင်စိုးဦးသည် ဖရက်ရှာကင်း (သစ်လွင်
ဘုရင်မဘွဲ့) ကိုရရှိခဲ့သည်။

နွေးနွေးသည် ကောင်းခြင်းငါးဖြာလက္ခဏာနှင့်ပြည့်စုံ၍
သူ့အမေရွှေမှုန်စား၍ ဖွားထားသည်ကဲ့သို့၊
ရှိသည်ကဲ့သို့ပိုင်စိုးဦးသည်လည်းယောက်ျားပီသခံညားသူတစ်ဦးဖြစ်နေပါသည်။
သူ့ရုပ်ရည်၊ သူ့ဟန်၊ သူ့ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်တွေကမိန်းကလေးတွေထားတော့
ယောက်ျားသားချင်းပင် သဘောကျစရာ ဖြစ်နေ ပါသည်။

သူ့ကိုလူချစ်လူခင်လည်းပေါ်လှသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ ကြည့်လိုက်ပါဦး၊ ဖရက်ရှာကွင်းလေးသွားနေပြီ”

မျိုးခိုင်နှင့် စကားပြောနေသောပိုင်စိုးဦးကို ဝင်းသော်က လက်ကုပ်၍
ပြောလိုက်သည်။

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကို ခြံရံ၍ အလှဘုရင်မလေးသည်
ရပ်တံ့ထားနေသောသူ၏ ဂရမ်တီမတ် တူးကားဖြူဖြူဆီသို့သွားနေပါ၏ ။

“သူကလှတာထက် ယဉ်ကျေးတာ၊ သိမ်မွေ့တာ၊ ကြည့်၊
သူ့ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းတိုင်း လှမ်းတိုင်းကရွှေလျားပုံမှန်တယ်၊ ညက်ညောတယ်၊
ခြေတစ်လှမ်းကုဋေတစ်သန်းလို့ ဖွဲ့ဆိုညွှန်းကြတာ၊ ဒီလိုခြေလှမ်းမျိုးပဲဖြစ်ရမယ်”

“ဟာမင်းတို့နှစ်ယောက် အသက်မှရှိသေးရဲ့လား၊
ငါ့ကိုဘာပြုးကြည့်နေကြတာလဲဟင်”

“မင်းကိုအံ့ဩလွန်းလို့ပေါ့ပိုင်ကြီးရာ”

“ဟုတ်တယ်မင်းဆိုတဲ့ကောင်ကဘယ်တုန်းကများမိန်းကလေးတစ်ယောက်၊

“အေးဟုတ်တယ်၊ အရင်ကဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ ငါစေ့စေ့စပ်စပ်
မကြည့်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပင်မဲ့ ဒီနွေးနွေးဆိုတဲ့ ကောင်းမလေးကိုတော့ ပွဲမစခင်အဆောင်ထဲ
စဝင်ကတည်းက ငါ့မျက်စိထဲမှာစွဲမိသွားခဲ့တာကွ”

“အဟေးဟေး... မြင်မြင်ချင်းပင် ဘာကြောင့်များချစ်ချင်တယ်၊
ဘဝဟောင်းက မောင့်ဆုတောင်းကြောင့် ထင်တယ်၊ ဒီလိုလာဟပ်ပိုင်ကြီး”

“အင်း... အဲသလိုပဲဆိုရမလို့ဖြစ်နေပြီလူငယ်ချင်းတို့ရေ”

နွေးနွေးထံမျက်စိစောက်ချကြည့်နေသောပိုင်စိုးဦးကိုကြည့်ကာ မျိုခိုင့်နှင့်
ဝင်းသော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ ခေါင်းယမ်းလိုက်ကြသည်။

နွေးနွေးသည် သူ့ကားလေးကိုကိုယ်တိုင်မောင်းနှင်ပြီးပတ်ကင်နေရာမှ
ခွာကာပိုင်စိုးဦးတို့အနီးမှ ဖြတ်မောင်းသွား၏ ။

သူတို့အနီးမှဖြတ်သွားစဉ် မပွင့်တပွင့်လေး
ပြိုပြသွားသောသူ့အပြုံးလေးကပိုင်စိုးဦး၏ ရင်ကိုသိမ့်သိမ့်တုံ့သွားစေခဲ့ပါသည်။

“ဟာဟ ပြုံးသွားတယ်ကွ”

“အေးကွ... ရင်ကိုတုန်ခိုက်စေသောအပြုံးကလေး၊ ဒီအပြုံးကလေးကို
ငါ့ရင်ထဲမှာတစ်သက်လုံးသိမ်းထားလိုက်တော့မယ်၊ စွဲသွားပြီ ငါ့ကောင်တို့ရေ”

“သွားပြီ...သွားပြီ... အရူးအမဲသားကျွေးမိတဲ့ အဖြစ်ဆိုတာဒီအဖြစ်မျိုးပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

တကယ်ပဲ မျိုးခိုင့်နှင့် ဝင်းသော်တို့သည်
သူတို့လူငယ်ချင်းကိုအံ့ဩမိနေကြပါ၏ ။ သူတို့နှင့်ကျောင်းနေသည့်
သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံးအတူနေအတူစား၊ အတူအောင်ခဲ့စဉ်

ကာလတစ်လျှောက် မိန်းကလေးနှင့်ပတ်သက်လျှင် သူတို့ကမှ ရှုပ်ချင်ကြသေးသည်။

ပိုင်စိုးဦးကတော့ အရှင်းဆုံး၊ အကင်းဆုံးနှင့် အသန့်ရှင်းဆုံးနေခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။

မိန့်ကလေးကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လျှင် သူတို့တိုင်ပင်ဖော်မရ။ သူ့အဆူအဟောက်ကိုသာ မျိုးခိုင်ဝင်းနှင့် ဝင်းသော်တို့ခံရမြဲဖြစ်သည်။

ယခုတော့မိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့နှစ်ယောက် အစမပျိုးနိုင်ခင်တွင် သူတို့ရွှေမင်းသား၏ နှုတ်တော်မှ မကြားစဖူးသောစကားများကိုသူတို့ကြားလာကြရသည်။

အံ့ဩလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။

“မိနွေး ဘာပြုံးနေတာလဲ”

“ဘာပြုံးရမှာလဲဟဲ့၊ ဟိုဖရက်ရှာကင်းဆိုတဲ့ ရွှေကိုယ်တော်ကိုသည်းခြေခိုက်နေတာနေမှာပေါ့”

“ဝေမာတို့ကလည်းဟယ်”

“ဟယ်မနေနဲ့ ဟုတ်လားမဟုတ်ဘူးလား၊ ဝန်ခံစမ်းပါနွေးရာ”

“ရှားရှားပါးပါး ကြည့်ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆုတာတော့ ဝန်ခံပါတယ်”

“ရင်ထဲမှာတော့ သိမ့်ခနဲ ငြိမ့်ခနဲခံစားလိုက်ရသေးလားဟင်နွေး”

ဝေမာနှင့် သူသူမြင့်တို့ကတစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မေးငေါ့ပြီးထပ်မေးလိုက်ကြပြန်သည်။

“ဟွန်းမေးခွန်းတွေကစ၊လာပြီနော်”

“သိချင်လို့ပါ။ ဝေမာတို့ နွေးကိုဦးစားပေးတာလေ။ နွေးဦးကမှ သူ့ကိုစိတ်မဝင်စားဘူဆိုရင် မနက်ဖြန် ကျောင်းတက်ရင် သူနဲ့ခင်အောင် လမ်းစရှာမယ် ဟင်းဟင်း... ပြီးတော့လေဇာတ်လမ်းလေးတွေ ဖြစ်လာအောင်ဖန်တီးမယ်။ အဟွန်း... ပြောပြရုံလေးနဲ့တောင် ရင်ထဲမှာကလိလိ ဖြစ်လာပြီ”

“ဝေမာ ကဲလိုက်တာ ကြည့်စမ်း၊ ဟွန်းကုန်မရှိမလုပ်နဲ့၊ မိန်းမဈေးပျက်တယ်”

“သိပ်လည်းကုန်ရင်မကြီးလိုတစ်ခွဲသားကြီးလုပ်မနေနဲ့နော်။ ဈေးကိုင်နေရင် ကြားလူတွေ ဝင်သုတ်သွားလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ကသွက်နိုင်မှ နွေးရေသွက်နိုင်မှ”

“ဟုတ်တယ်...ဟုတ်တယ်.....စောစောကတို့နောက်တန်းခုံမှာထိုင်တဲ့ အုပ်စုဆီကအသံတွေကြားမိတယ် မဟုတ်လား၊ ကိုပိုင်စိုးဦးကြီးကိုအသေရရအရှင်ရရကို ဖြစ်နေလိုက်ကြတာလေ”

“အေးဟဲ့ ဟိုဂျူလီဆိုလား၊ ဂျူနီဆိုလားဟာမ၊ က ပိုဆိုးနေသေးတယ်။ ဝေမာအမြင်ကပ်လိုက်တာလည်း၊ ခုပဲ ရုပ်ရှင်ထွက်ရိုက်တော့မလိုလို ..ငါတော့ ကြည်မရပါဘူး”

“ဘယ့်နှယ် လူသဘာဝ၊ သူ့အကြိုက်နဲ့သူနေတာကိုဘယ်လို့ကြည့်မရဖြစ်နေကြရတာ လဲ၊ နွေးတို့ တက္ကသိုလ်ကိုလာတာဖူစာရှင်ရွေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပညာသင်ဖို့ပါ။ ဒီကြားထဲမှာကသူဖူးစာပါလို့ ဖြစ်သွားကြရင်တော့လည်းမတက်နိုင်ဘူးပေါ့၊ သူများတွေကိုမစ္စရိယစိတ် ပွားမနေကြစမ်းပါနဲ့ ဝေမာနဲ့သူသူရယ်”

နွေးနွေးကပြောလိုက်သဖြင့် ဝေမာနှင့်သူသူမြင့်တို့ ငြိမ်သွားကြသည်။

“ဘာလဲရှင်တို့နှစ်ယောက်က နွေးအိမ်ကိုလိုက်မှာလား၊

အဆောင်ကိုပြန်ကြမှာလား”

“မလိုက်တော့ဘူး၊ အဆောင်ပဲပြန်မယ်၊ မနက် ထမင်းဘူးထည့်ဖို့ လှည်းတန်းဈေးမှာ ရိက္ခာဝင် ဝယ်ရဦးမှာ နွေးရဲ့”

“ဒီအတွက် မပူစမ်းပါနဲ့၊ အိမ်က ကြီးကြီးဒွေးထည့်ပေးတဲ့ ထမင်းဘူးက နွေးတို့အပြင် နောက်တစ်ယောက် နှစ်ယောက်တောင် ဝင်စားလို့ရသေးတယ်”

“ မလုပ်ပါနဲ့ နွေးရာ၊ ကိုယ့်ရိက္ခာကိုယ်ယူခဲ့ပါမယ်”

“သိပ်တစ်ခမ်းဆန်ကြတာပဲ၊ မုန်းလိုက်တာ”

“အောင်မလေးမဖုရားလေးရယ် ရွှေစိတ်တော်တော့ မကောက်လိုက်ပါနဲ့၊ ကြိုက်သလောက်သာ ကြိုက်တာတွေ ထည့်လာခဲ့၊ ဒီကဗိုက်တွေကအမှိုက်ပုံးတွေပါ၊ အားလုံးစားပစ်လိုက်မှာမပူပါနဲ့”

“ဟော ဒီဝေမာကလေ၊ ရုပ်ကလေးကြည့်တော့ သနားကမားနဲ့ တော်တော်ရွတ်တယ်”

ဝေမာကရယ်လိုက်သည်။

“နွေးနွေးသည် အဆောင်နေသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ကိုလှည်းတန်းတွင်ချထားခဲ့ပြီးမိမိ၏ အိမ်ရှိရာအင်းယားလမ်းသို့ ပြန်ခဲ့သည်တွင် လမ်းဘေး၌ ရပ်ထားသောပြိုင်ကားနီနီလေး၏ ခေါင်းပိုင်းတွင် အလုပ်ရှုပ်နေသောသူကိုရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ့ဘူးလိုက်သည်။ လူရွယ်နှင့် သူ့အဖော်နှစ်ဦးကိုတွေ့မြင်လိုက်သည်။

“ဟင် သူပါလား၊ သူ့ကားများဘာဖြစ်လဲမသိဘူး”

ကားကိုအသာလေးအရှိန်လျှော့ချပြီးမေးမိလိုက်သည်။

“သူတို့ကားဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

ကားခေါင်းခန်းတွင် နှိုက်နေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်
ချိုအေးသောအသံပိုင်ရှင်ကလေး နွေးနွေးကိုပိုင်စိုးဦးတွေ့လိုက်ရသည်။

“အား...မနွေးနွေးပါလား၊ ဒီမှာဗျာသူငယ်ချင်း
နှစ်ယောက်ကိုအိမ်ပြန်ပို့ပေးဖို့လာရင်းကားဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိလို့”

“နွေ ဘာအကူအညီပေးရ် မလဲဟင်”

“အား...ရပါတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် နွေးနွေး”

“နွေးကဒီနားတင် နေတာပါ၊

အိမ်မှာကားမောင်းတဲ့ဦးအေးကကားလည်းပြင်တတ်တယ်၊ ခဏနေဦးနော်၊
နွေးပြန်လိုက်ဦးမယ်”

“မးနွေးနွေး နေ...နေပါ”

စကားတောင် ဆုံးအောင် မပြောရသေးခင် နွေးနွေး၏
ကားကလေးသူတို့အနီးမှ လျှောခနဲထွက်ခွာသွားပြီးသူတို့နှင့်
သိပ်မလှမ်းသောနေရာတွင်ရှိနေသည်။ ခြံဝင်းတစ်ခုထဲသို့ ကွေ့ဝင်သွား၏

“ယားသူလေးနဲ့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
ဖြစ်လာအောင်ပျက်ပေးတဲ့မင်းကိုရွှေ့ချထားလိုက်တော့မယ်ကွာ”

ပိုင်စိုးဦးကသူ့ကား၏
ဦးခေါင်းကလေးကိုအသာပုတ်ပြီးအကြိုက်တွေ့နေ၏ ။

“အင်းဖူးစာကံအကြောင်းရပ်ကဖန်လာပြီနဲ့ တူတယ်၊ မျိုးခိုင်ရေ”

“အေးကွ....အင်းယားလမ်းမှာသူဆိုတော့ ဘယ်ခေလိမ့်မလဲနော်”

“ကိုယ်ကောင်ကြီးနဲ့ ရွှေ့.. ရွှေ့ချင်းထပ်တော့
ပိုမြတ်တာပေါ့ကွာအဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...”

နွေးနွေးဝင်းသွားသော ခြံဝင်းကိုလှမ်းကြည့်နေစဉ်နွေးနွေး၏ ကားကလေးခြံဝင်းအတွင်းမှပြန်ထွက်လာသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ပိုင်ဝင်းစိုး၏ ရင်မှာတဒိန်းဒိန်းခုန်လာပါ၏။

ပြတ်ပြတ်သားသားမြင်ရသည့်နေရာသို့ကားကလေးရောက်လာတော့ ကားမောင်းလာသူမှာနွေးနွေးမဟုတ်ဘဲအမျိုးသားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ပိုင်စိုးဦး၏ ရင်ထဲမှာဟာကနဲ့ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဦးကဦးအေးပါ၊ နွေးလေးကလွတ်လိုက်လို့၊ ကားဘာဖြစ်လဲကြည့်ပေးမယ်နော်”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

နွေးနွေးတို့အိမ်ကယာဉ်မောင်းကြီးဦးအေးသည်ပိုင်စိုး၏ ကားကိုစစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပြီးအပြစ်တွေ့ရှိသွားကာ ပြင်ဆင်ပေးလိုက်သဖြင့် ကားပြန်ကောင်းသွားသည်။

“အား...ကျေးဇူးပါပဲဦးရယ်”

“ရပါတယ်...မောင်ရင်တို့က နွေးလေးရဲ့သူငယ်ချင်းတွေလား”

“ကျောင်းတက်ဖော်တွေပါ ဦး၊

မမနွေးကိုကျေးဇူးတင်တဲ့အကြောင်းပြောပေးပါနော်”

“အေးအေး...”

နွေးလေးကသိပ်စိတ်ကောင်းရှိတဲ့ကလေးကွဲဟန်မာနလည်းမရှိဘူး၊ သူတပါးဒုက္ခရောက်တာကိုကူညီလိုက်ရမှ ကျေနပ်တာမျိုး...ရှားပါးပါတယ်ကွာ”

ဦးအေးက နွေးနွေးကိုချီးမွမ်းခန်းထုတ်လိုက်ပါသည်။

ပိုင်စိုးဦးတို့လည်းဦးအေးကို နှုတ်ဆက်ပြီးရွှေဂုံတိုင်သို့သွားရန် ကားထွက်လာရင်း နွေးနွေးတို့၏ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသောအိမ်ကြီးနှင့် ခြံဝင်းကြီးကို မှတ်သားထားလိုက်ကြသည်။

“ သမ္မာဒေဝ နတ်ကောင်းနတ်မြတ်တွေကလမ်းဖွင့်ပေးလိုက်လို့ နွေးနွေးနဲ့ငါ ဆုံခွင့်ရမယ့် လမ်းကလေးတွေကတော့ တွေ့လာပြီ၊ဘော်ဒါတို့ရေ...”

“ ဘယ်လိုလမ်းကလေးတွေလဲ ၊ လင်းစမ်းပါဦးဘော်ဒါကြီးရဲ့ ”

“အော်နောက်နေ့တွေ့ရင်သူကိုဒီတိုင်းသွားစကားပြောရမှာကြောင်စရာပြ အဟင်းခုတော့ မမနွေးနွေး မနေ့ကကူညီတာကျေးဇူးပဲနော်လို့ ပြောလို့ရတော့မယ်လေ”

“ အင်းဟုတ်ပြီ ၊ ဆက်ပါဦး”

“ ဆက်စရာမရှိသေးဘူး၊ အဲဒီ စကားရဲ့နောက်ပိုင်းကပ်တာတွေကဘာလဲဆိုတာငါလည်း မသိသေးဘူး၊ ဒီတော့ပိတ်ကားပေါ်မှာဆက်လက်ရှုစားကြပေါ့ကွာ၊ အဟင်း...ဟင်း...ဟင်း...”

“ အင်း...မဆိုးဘူး၊ ဒီသူငယ် တော်တော်ပြောတတ် ဆိုတတ်လာပြီနော် ”

“ ဟုတ်တယ်၊ ဒီလောက်လာမယ်မှန်း ငါ မထင်ထားမိဘူးမျိုးခိုင် ”

“ သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ရယ်လား၊ မောလား၊ နောက်လား၊ ပြောင်လားနှင့် ရွှေဂုံတိုင်သို့ရောက်ခဲ့သည်။

“ ကဲကျေးဇူးကမ္ဘာ၊ မနက်ကျမှ ဆုံကြမယ်”

“ ငါလာခေါ်မယ်နော်၊ မင်းတို့စောင့်နေကြ”

“ ဝင်းသော်...ဝင်းသော်... မင်းပိုးကတော့ မသေဘူး...မဟင်း...ဟင်း ...

ဟင်း ”

ပိုင်စိုးဦးသည် ရယ်မောရင်းချစ်သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးအနီးမှ
ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့သည်။

“ နှစ် ”

“ မေမေကဘာလုပ်နေလဲ ”

“ ဒီမှာသားရေ၊ မေမေသစ်ခွပင်တွေပေါ်တွင် ဘယ်ကခရပကျိတွေ
တက်လာလဲမသိဘူး၊ ခုမှတွေ့လို့ရှင်းပစ်နေရတယ် ”

“ သားလုပ်ပေးမယ် မေမေ ”

ပိုင်စိုးဦးကသူ့မိခင်၏
လက်မှည့်ကလေးကိုယူကာသစ်ခွပင်များပေါ်တွင်ခရပေါက်စလေးတွေကိုရှာနေ၏
။

“ ဘယ်နဲ့လဲသား၊ ဖရက်ရှာဒေးမှာတော်တော် ပျော်ခဲ့ရဲ့လား ”

“ ပျော်ပါတယ် မေမေ ”

“ သားသူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရော ပြန်သွားကြပြီလား ”

“ သားကို ဝမ်းသာစကားပြောရဦးမယ် ”

“ ဘာများလဲမေမေ ”

ပိုင်စိုးဦးက သူ့အနီးတွင်ရပ်နေသော မိခင်ကြီး၏ မျက်နှာကို
ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာမြတ်ဆီက ခုတင်ပဲ ဖုန်းလာသွားတယ်၊ နောက်လထဲမှာ

လူကြုံရှိတယ်တဲ့၊ မင်းအတွက် မွေးနေ့လက်ဆောင်ထည့်ပေးလိုက်မယ်တဲ့”

“အား ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဒီထက် ဝမ်းသာစရာ ပြောရဦးမယ်၊ သား ဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ သားကို သူ့ဆီခေါ်ပြီး ပိုင်းလော့ဒ် (လေယာဉ်မောင်း) သင်တန်းတက်ခိုင်းမှာတဲ့”

“ဟာ တကယ်ပြောတာလား မေမေ”

ပိုင်စိုးကြီး ထခုန်ချင်လောက်အောင် ဝမ်းသာသွားရပါသည်။

“တကယ်ပေါ့ သားရဲ့၊ ဒါ နောက်စရာမှ မဟုတ်တာ၊ အဲဒီ တော့ သားလေးက ကြိုးစား”

“စိတ်ချပါ မေမေ၊ သားဘက်က သားတာဝန်ကို ကျေပွန်စေရပါ့မယ်”

“အောင်မယ် သားအမိနှစ်ယောက် သစ်ခွံခြံထဲမှာ ဘာတွေ ပြောနေ ဆိုနေကြတာလဲဗျ”

“ဒီမှာ အဖေကြီးရေ ... ရှင့် သားတော်မောင်ကို သူ့ဘာကြီးဆီက ဖုန်းလာတဲ့အကြောင်း ပြောပြ နေတာ”

“အေး ဟုတ်တယ် သားရ၊ သား ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်အတွက် အခွင့်အရေးရတော့ရသွားပြီ။ ညကျ ရင် မင်း ဘာဘာဆီကို ဖုန်းပြန်ဆက်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ”

“ကဲ မဝေရေ ကျုပ်ဂေါပကအဖွဲ့က လူကြီးတွေနဲ့ အစည်းအဝေးရှိလို့ ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေကြီး”

တရားသူကြီး ဦးဇေယျာ ကားကိုကိုယ်တိုင်မောင်း၍ နေအိမ်မှ ထွက်ခွာသွားသည်။

“မေမေ့ မနက်ဖြန်ကျရင် ဦးမိဂျေးကို ပိုးသတ်ဆေးနဲ့ မှိုဆေး
လောင်းခိုင်းလိုက်ပါလား၊ မေမေ အပင်တွေ စိတ်ချသွားရအောင်လို့”

“အင်း ... မေမေလည်း လောင်းမလို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ကဲ တော်တော့
... တော်တော့ ... သားလည်း မနက်မိုးလင်းကတည်းက ထွက်သွားတာ
နားချည်တော့”

သူ့လက်ထဲက ညှပ်ကို ဒေါ်ဝေဝေက ယူလိုက်သည်။

ပိုင်စိုးဦးကလည်း အနားယူရန် အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ၏ ။

“ပိုင်ပိုင် ... ထမင်းစားမလား”

ပိုင်စိုးဦးတို့၏ စားဖိုမှူးကြီး ဒေါ်စံက အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာသော ပိုင်စိုးဦးကို
တွေ့ရ၍ မေးလိုက်သည်။

“အား ... မစားတော့ဘူး ကြီးကြီးစံ၊ ဟိုကောင်တွေနဲ့
ကြေးအိုးဝင်သောက်ခဲ့လို့၊ အပန်းမကြီးရင် သားအတွက် သံပုရာရည်
ချဉ်ချဉ်ကလေးတစ်ခွက် ဖျော်ပေးပါ”

“ဖျော်ပေးရမှာပေါ့ ဖျော်ပေးရမှာပေါ့”

သူ့လက်ပေါ်တွင် ငယ်ရာက ကြီးလာတော့ ပိုင်စိုးဦးကို ဒေါ်စံ
အလွန်ချစ်သည်။

ပိုင်စိုးဦး စားချင်တာမှန်သမျှကိုလည်း စက္ကန့်မဆိုင်း ထ၍
လုပ်ပေးတတ်ပါ၏ ။

ပိုင်စိုးကြီးသည် အဝတ်အစားလဲကာ ရေကူးဘောင်းဘီကလေးကို
ဝတ်ဆင်းပြီး ရေကူးကန်ထဲတွင် ရေပျော်ဖျံကလေးတစ်ကောင်ကဲ့သို့
အချိန်အတော်ကြာအောင် ကူးခတ်နေလိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ရေကူးကန်အနီးရှိ ဒရင်းဘက်ပေါ်တွင် သက်တောင့်သက်တာ

ထိုင်ကာ ဒေါ်စံ၏ အရသာ ရှိလှသော သံပရာရည်ကို တစ်မိမ့်သောက်ရင်း
အလွန်ကျက်သရေရှိလှသော နွေးနွေး၏ မျက်နှာကလေး ကို မြင်ယောင်မိနေ၏။

“ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ မိန်းကလေး၊ မင်းကိုတော့
ကိုယ့်စိတ်အာရုံထဲက ဆွဲထုတ်ပစ်လို့ကိုး မရနိုင်တော့ဘူးကွာ”

ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့် ခံစားမိနေစဉ် မိခင်ဖြစ်သူ၏ ခေါ်သံက
ထွက်ပေါ်လာသည်။

“သားရေ ... ပိုင်ပိုင် ဧည့်သည်တွေလာနေလို့ လာခဲ့ပါဦး”

“သူ့စိတ်ကူးယဉ်ကဏ္ဍထဲ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်မို့ အိမ်ရှေ့တွင်
ဧည့်သည်ရောက်နေသည်ကို သတိ မပြုမိလိုက်ပါ။

“ဒီမှာလေ ... ကိုသီဟ၊ ဒါ မဝေရဲ့သား ပိုင်စိုးဦး”

ပိုင်စိုးဦး၏ မေမေက ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော လူသုံးဦးအနက်
ဦးတစ်ယောက်နှင့် မိတ်ဆက်ပေး သည်။

“သား ... မေမေတို့မိတ်ဆွေကြီး မကွေးက ဒါက ဦးသီဟ နဲ့ သူ့ဇနီး
ဒေါ်အမာတဲ့၊ ဒါကတော့ သူတို့ သမီးလေး ယဉ်ငြိမ်းအေးတဲ့ သားရဲ့၊ ယဉ်ငြိမ်းအေးက
ဆေးတက္ကသိုလ် တက်ဖို့ ရောက်လာတာလေ”

“အော် ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ”

“မဝေရဲ့သားက အတော်တောင်ကြီးနေပြီပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... သားနဲ့ ယဉ်ငြိမ်းအေးလေးတို့ကလည်း
အသက်ရက်ပိုင်းလောက်ပဲ ကွာကြတာ မဟုတ်လား”

ပိုင်စိုးဦးက အသားညှစ်မိမ့်မိမ့်ကလေးနှင့် ရိုးရိုးယဉ်ယဉ်ကလေး
ကြည့်ကောင်းနေတာ ယဉ်ငြိမ်းအေး ကို ကြည့်လိုက်သည်။

“မယဉ်ငြိမ်းအေး က အဆောင်မှာ နေမှာလား”

“မဟုတ်ဘူးရှင်၊ ငြိမ်းက မေမေညီမအိမ်ကနေ တက်မှာပါ၊ ဒေါ်လေးက ကမာရွတ်မှာ နေပါတယ်”

“အော် ... အော် ...”

“ကိုပိုင်စိုးဦးလည်း တက္ကသိုလ်တက်မယ်လို့ ကြားတယ်၊ ဘာမေဂျာလဲဟင်”

“ဖစ်စစ် (ရူပဗေဒ) မေဂျာပါ”

“သားက ဒီမှာဘွဲ့ရပြီးတာနဲ့ သူ့ဘကြီးက နိုင်ငံခြားကို ခေါ်ပြီး ပိုင်းလော့ဒ် (လေယာဉ်မှူး) သင်တန်း တက်ခိုင်းမှာ သမီးငြိမ်းရဲ့”

“အော် ... ဟုတ်လား၊ ကောင်းတာပေါ့ ဒေါ်လေးရယ်”

“အေးလေ ... ဘာမှ အားမငယ်နဲ့နော်၊ ဒေါ်လေးတို့နဲ့ သမီးတို့ မေမေတို့ ဖေဖေတို့ ဆိုတာ သိကျွမ်း လာကြတာ ကြာပြီ၊ အမျိုးတွေလို ဖြစ်နေတာ၊ လိုတာရှိ အားမနာတမ်း ပြောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေး”

“ကိုသီဟတို့ မမာတို့ ရောက်တုန်း ညစာစားပြီးမှ ပြန်ကြနော်၊ မဝေ စီစဉ်လိုက်မယ်”

“ဒုက္ခမရှာနဲ့ မဝေ၊ နောက်မှ ဖုန်းဆက်ပြီး တစ်နေ့ချိန်းမယ်၊ ခုတွေ့ချင်လွန်းလို့ ခဏဝင်လာခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ခွင့်ပြုဦး”

“ဟင် ချက်ချင်းပဲ သွားတော့မလို့လား ကိုလတ်ကို မစောင့်တော့ဘူးလား ကိုသီဟရဲ့”

“သွားစရာလေး ရှိသေးလို့ပါ၊ မကွေးကို မပြန်ခင် ဒီမှာလာပြီး

စားသောက်ဦးမယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်၊ ဆက်ဆက်လာခဲ့ပါ၊ သမီးလေးလည်း
ဒေါ်လေးတို့အိမ်ကို မကြာမကြာ ဖုန်းဆက် လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါ်လေးဝေ”

မကြာခင် ဦးသီဟတို့ မိသားစု ပြန်သွားကြသည်။

“ယဉ်ငြိမ်းအေးလေးက နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ယဉ်စစလေးနော် သား
စိတ်မဝင်စားဘူးလားဟင်”

“ဟာ မေမေကလည်း”

“မေမေက ပြောကြည့်တာပါ”

“သား ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ စိတ်မဝင်စားချင်သေးပါဘူး မေမေ”

“ကောင်းပါတယ် မေမေကလည်း သားကို မျှော်လင့်ရည်မှန်းထားတဲ့
ပညာပန်းတိုင်ကို ဆုံးခန်း မတိုင်ခင် မိန်းမကိစ္စ မပတ်သက်စေချင်ပါဘူး၊
သားသဘောထားကို သက်သက်စမ်းစစ်ကြည့်လိုက်တာပါ”

“မေမေက နောက်တယ်ဗျာ”

ဒေါ်ဝေဝေက ရယ်လိုက်သည်။

“သုံး ”

စကားဝါရောင် ဝမ်းဆက်ကလေးနှင့် နက်မှောင်ရှင်သန်သော ဆံပင်ကို
ဖားလျားချထားနေသော သမီးဖြစ်သူကို မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်မိမိခင်သည် ရှုမဝနိုင်အောင်

ရှိနေပါ၏။

သမီးဖြစ်သူ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကြီး ကျောင်းတက်သွားမည်ကို
ဦးချဲကလေးပေါ်မှာထိုင်ကာ အငေးသား ကြည့်နေရှာပါသည်။

ဒေါ်မိမိခင်သည် လွန်ခဲ့သော ခြောက်လခန့်က
လေဖြတ်ခြင်းခံရထားရသော ကျန်းမာရေးချို့တဲ့သူ ဖြစ်၏။

“မေမေ သမီးသွားတော့မယ်”

နွေးနွေးသည် ကားပေါ်တွင် စားကောင်းသောက်ဖွယ်ရာများ
အသင့်ရောက်ရှိပြီးသောအခါ မိခင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ကားပေါ်သို့ တက်လိုက်မိသည်။

“သမီးလေးက လှလိုက်တာ ဒေါ်ဒွေးရယ်”

သူ့နောက်ကျောတွင် ဦးချဲကိုကိုင်၍ ရပ်နေသော သူတို့၏ အိမ်ဖော်ကြီး
ဒေါ်ဒွေးကို လည်ပြန်လှည့် ကြည့်၍ ဒေါ်မိမိခင်က ပြောလိုက်သည်။

“မမိရော၊ ဆရာကော လှတော့ သမီးလေးလည်း
အချောအလှကလေးဖြစ်နေတာပေါ့ မမိရယ်”

“သမီးလေးက သိပ်လှတော့ မတော်သူတွေနဲ့ တွေ့သွားမှာ မိ
သိပ်စိုးရိမ်တယ်၊ သူ့ပညာရေး အတွက်မို့သာ မိမှာ ခွင့်လွှတ်ထားရတာ ”

“သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ သမီးလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ သမီးအတွက်
စိုးရိမ်ရင် မိက ကျန်းမာအောင် နေရမယ်၊ ဒါမှ ကိုယ်က အမြဲတမ်း သူ့ကို
သွန်သင်ဆုံးမနေနိုင်မှာ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ကဲ အိမ်ထဲ ပြန်ဝင်ကြရအောင်နော်”

ဒေါ်ဒွေးက ဦးချဲကို အိမ်ထဲသို့ ပြန်တွန်းသွင်းလာခဲ့သည်။

“ဟာ တို့ရွှေမင်းသမီးလေးက ဒီနေ့ စကားဝါရောင် ဝမ်းဆက်နဲ့ပါလား၊
အသားလေးက ဝင်းပြီး လိုက်ဖက်နေတာပဲနော် ဝေမာ”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ ဘယ်လောက်တောင်များ ခါချရဦးမလဲ မသိဘူး”

“ဘာတွေကိုလဲ”

“ဟိုလေ ဟို ခြင်ကောင်တွေ၊ ယင်ကောင်တွေ၊ ပုရွက်ဆိတ်တွေ”

“ဟွန်း မိဝေမာ တော်တော့၊ လျှောက်ချီးမနေနဲ့”

ဝေမာက အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်သည်။

“နွေး”

“ဟင်”

“ညက အိပ်မက်ကောင်းကောင်းလေး ဘာလေးများ မမက်ဘူးလားဟင်”

ဝေမာက မေးလိုက်သည်။

“နွေးတို့က အိပ်မက်မမက်ဘူး လက်တွေ့၊ နဖူးတွေ့၊ ခူးတွေ့သမား၊
ပေါင်းလာတာကြာပြီ မသိသေးဘူးလားဟင်”

“ဘယ်လို ဘယ်လို”

ဝေမာတစ်ယောက် တအံ့တဩဖြစ်ကာ ပြုံးစိစိကလေး လုပ်နေသော
နွေးနွေးကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဘယ်လို နဖူးတွေ့၊ ခူးတွေ့ လဲ ရင်တုန်စရာကြီးပါလား နွေးရဲ့”

“ဟုတ်တယ် နွေးဖြင့် ရင်တုန်လိုက်ရတာ ၊ ဝမ်းတွင်းက
အသည်းနှလုံးတွေ ပြုတ်များကျမလားလို့ ထင်ရတယ်”

“နွေး ... နွေး ... အသည်းယားတယ်၊ ဒီလိုတော့ မကလိနဲ့ကွာ၊

ဘာဖြစ်လို့လဲပြော ... ပြောစမ်းပါ”

“နေပါဦး ဖြည်းဖြည်းပေါ့ ဝေမာရဲ့”

“နွေးနော် ဝေမာ စိတ်တိုလာပြီ”

ဝေမာကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ကာ နွေးနွေးက

ဆည်းလည်းကလေးကဲ့သို့ သာယာချိုမြသော အသံ ကလေးဖြင့် ရယ်နေပြန်ပါသည်။

“ဝေမာကလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ နွေးက နောက်နေတဲ့ ဥစ္စာကို”

အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သူ၊ သူသူမြင့်က ဝေမာ၏ ပေါင်ကို တစ်ချက်ပုတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“နွေး မနောက်ပါဘူး၊ နွေး အတည်ပြောနေတာပါ သူသူ”

“ကြည့် တွေ့လား နွေးတော့ မဟုတ်တော့ဘူး၊

နှစ်ဆယ့်လေးနာရီအတွင်း ဘယ်ကနေ ဘယ်လို အသစ်အဆန်းတွေ တတ်လာတယ် မသိပါဘူးဟယ်”

“အဟင်းဟင်း ဝေမာ့ကို စရတာ ပျော်စရာကောင်းလိုက်တာ”

“အော် ဒါဆို စောစောက စကားတွေက ဝေမာ့ကို စရုံသက်သက် ပြောတာပေါ့ ဟုတ်လားဟင်၊ နွေး”

“စောစောက စကားတွေက အတည်ပြောနေတဲ့ စကားတွေပါ”

“တော်ပြီကွာ ... ဘာမှ မပြောနဲ့တော့ နွေးကို ဝေမာလိုက်မမီတော့ဘူး”

“လက်မြှောက်သွားပြီလားဟင် ဝေမာ”

“လက်ရော ခြေရော မြှောက်တယ်ဟေ့၊ လက်ရော ခြေရော မြှောက်တယ်၊ တကတည်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

နွေးနွေးသည် ယခင်ကနှင့်မတူ ထူးခြားစွာ

ရွှင်လန်းမြူးတူးနေသည်ကိုကြည့်ပြီး ဝေမာနှင့် သူသူမြင့် အံ့သြမိသည်ကတော့ အမှန်ပင်။

“နွေးပြောပြမယ်၊ နားထောင်ကြ၊ ဒီလို ... ဒီလို အဖြစ်က မနေ့က ဝေမာတို့ကို လှည်းတန်းမှာချထား ပေးပြီး နွေး အိမ်ပြန်လာတော့ အင်းယားလမ်း မီးပွိုင့်ကျော်ကျော်မှာ ဖရက်ရှာကင်းရတဲ့ လူရဲ့ကား ပျက်နေ တာကို တွေ့ရတယ်”

“ဟယ် ဟုတ်တယ်၊ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ အဲဒီ တော့”

“အဲဒီ တော့ နွေးက ကားရပ်ပြီး ဘာဖြစ်တာလဲလို့ မေးတော့ သူ့ကားက ထိုးရပ်သွားတာနဲ့ ဘာဖြစ်မှန်းမသိသေးဘူးတဲ့၊ ဒါနဲ့ နွေးက အိမ်က ဦးလေးကြီးကို သူတို့ကား ပြင်ပေးဖို့ လွှတ်လိုက်တယ်”

“နွေးနဲ့သူ ဘာတွေပြောကြသေးလဲ”

စိတ်ဝင်စားလာဟန်ဖြင့် သူသူမြင့်က ပြောလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း စကားကတော့ အဲ့သလောက်ပဲ ပြောကြတာပေါ့ ... ဒါပေမယ့်”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်သလဲဟင်”

“သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရာ အကြောင်းတော့ ကြုံခဲ့ရတယ်လေ မဟုတ်ဘူးလား”

“အင်း ... ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါမှ နောက်တွေ့ရင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မစိမ်းတော့ဘူးပေါ့၊ ဒီလို သဘောမျိုးလား”

“ဝေမာက ပေါက်လွယ်သားပဲ”

“ဒါမျိုးဆိုရင် ဝေမာတို့က ချက်ဆိုနားခွက်က မီးတောက်ပြီးသားပါ၊ အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း”

“အဲဒီ လူက ဘယ်မှာနေတာလဲ မသိဘူးနော်”

“မသိရသေးဘူး ဦးအေးကိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပို့ရင်း ကားပျက်သွားတယ်လို့တော့ ပြောတာပဲ”

သူငယ်ချင်းသုံးယောက်သား စကားတစ်ပြောပြောနှင့် ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ... ဟို သုံးယောက်”

မျက်စိရှင်သော ဝေမာက အသစ်စက်စက် လင့်ခရူဇာကားကြီးအနီးတွင်ရပ်နေသော ပိုင်စိုးဦးတို့ သုံးယောက်ကိုတွေ့မြင်သွားသည်။

သူတို့ရှိနေသောနေရာတွင် ကားပါကင်နေရာရှိသဖြင့် နွေးနွေးက သူ့ကားကို ထိုနေရာသို့ မောင်းနှင် သွားပြီး ပါကင်ထိုးလိုက်သည်။

“ဟေ့ နွေးနွေးတို့ပါလား”

နွေးနွေးက ပိုင်စိုးဦးကို ပြုံးပြရင်း သူ့ကားကို သော့ခတ်လိုက်သည်။

ရင်ထဲမှာ ကတုန်ကယင် ခံစားနေရသည်မို့ လက်ထဲက သော့ချိတ်ကလေး လွှတ်ကျသွားခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူကောက်လိုက်ကြသည်တွင် မျက်နှာချင်းထိလုမတတ် ဖြစ်သွားခဲ့ပါ၏။

“အဟင်း .. ကျေးဇူးပဲ”

နွေးနွေး၏ လက်ထဲသို့ ပိုင်စိုးဦးက ကီးချိန်းကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

“သူ့ကားကော မပါဘူးလား”

“ဒီမနက် ဝပ်ရှောသွားထိုးပြီး ဖေဖေကားကို ဆွဲလာခဲ့တယ်”

“အော် ... ”

“ကျောင်းထဲ ဝင်ကြတော့မလို့လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့ခြောက်ဦး ဂိတ်တံခါးဆီသို့ အတူတကွလျှောက်ခဲ့ကြသည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ပိုင်ကြီး ... ခဏနေပါဦး”

ပိုင်စိုးဦးသည် သူ့အား တရင်းတနှီးခေါ်လိုက်သူကို လှည့်ကြည့်ရာ

တစ်ကျောင်းတည်းအတူနေပြီး ဆယ်တန်းအတူအောင်ခဲ့သော

ဖြူဖြူလုံးလုံးကလေးနှင့် စည်ပိုင်းကလေးလိုဝသော သူငယ်ချင်း မမေ့နွယ်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“ဟာ ဝတုတ်မ ... စည်ပိုင်းမ ... နင်က ဘယ်ချောင်က ပေါ်လာတာလဲ”

“အေး ... ဒီဘဲဥမ က ဘယ်လျှောက်လိမ့်နေပြီး ဒီနေ့မှ

ပေါ်လာတာလဲမသိဘူး”

“ဟဲ့ ... သူရဲကောင်တွေ ငါ့ကို နာမည်မဖျက်ကြနဲ့၊ ငါက ခု

အီကိုမေဂျာကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပြီ”

“ဟင် ... နင်က အီကိုမေဂျာ ရတာ လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“မနေ့က ဘာဖြစ်လို့မလာတာလဲ”

“ငါ့ကို ဖရက်ရှာကွင်း ရွေးလိုက်မှာစိုးလို့ပေါ့ ငမိုူးရဲ့”

“အား ဟား ... ဟား ... ဟား”

မျိုးခိုင်က အူနှိပ်ပြီး ရယ်လိုက်သည်။

“ဣန္ဒြေကို မရှိဘူး၊ ရယ်နေလိုက်တာ ဟွန်း...”

ဘဲဥမကလေးကို ကြည့်ကာ နွေးနွေးတို့လည်း ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်ဘဲ ပြုံးမိနေကြ၏။

“နွေးနွေး သူက မနွယ်တဲ့၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ တစ်ကျောင်းတည်းအောင်ခဲ့တာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ပြော မနာ ဆိုမနာ တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေခဲ့ကြတာ”

“ဟုတ်ကဲ့ သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ မနွယ်က နွေးတို့နဲ့ မေဂျာတစ်ခုတည်းဆိုတော့ နွေးတို့အတွက် ဘော်ဒါတစ်ယောက် ထပ်တိုးတာပေါ့”

“နွေးတဲ့လား ချစ်စရာလေး”

“နွေးနွေးပါ ...”

“ကဲ မနွယ် ... နင် နွေးတို့နဲ့ လိုက်သွားတော့ ထမင်းစားချိန်ကျမှ ငါတို့ ဆုံကြမယ်။

“အေး ... အေး”

ပိုင်စိုးဦးတို့သုံးယောက်က သူတို့စာသင်ဆောင်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။

“မနွယ် က ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

“မနွယ်က စမ်းချောင်းမှာနေတာ နွေးနွေးကကော”

“နွေးက အင်းယားလမ်းမှာ ဝေမာနဲ့ သူသူမြင့်က လှည်းတန်းက မိန်းကလေးဘော်ဒါဆောင်မှာ နေတယ်၊ သူတို့ နယ်ကနေ ကျောင်းလာတက်ကြတာလေ”

“အော် ဟုတ်လား၊ နွေးတို့နဲ့ အဖော်ဖြစ်ရတာ မေနှယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ အရမ်းပဲ”

“မေနှယ် က ကိုပိုင်စိုးဦးတို့နဲ့ အတော်ခင်တယ်နော်”

“ခင်တယ် ... မောင်နှမတွေလိုပါပဲ၊ မေနှယ်ကိုဆိုရင် သူတို့က အရမ်းစကြတာ၊ အဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း၊ သူတို့နဲ့ နွေးတို့သိတာ ကြာပြီလား ဟင်”

“ဟင့်အင်း ... မနေ့က ဖရက်ရှာဒေးမှာမှ တွေ့ကြတာပါ၊ မနေ့က နွေးနွေးက ကွင်းရတယ်၊ ကိုပိုင်စိုး ဦးက ကင်း ရတယ်လေ”

ဝေမာ က ပြောလိုက်သည်။

“ဟယ် ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင် ပိုင်ကြီးကို ဒီနေ့ မုန့်ဝယ်ကျွေးခိုင်းရမယ်”

“သူတို့က ဘယ်မှာနေကြတာလဲဟင်”

ဝေမာက စပ်စုလိုက်ပြန်သည်။

“ပိုင်ကြီးက ပြည်ရိပ်သာလမ်းမှာ နေတာ၊ သူက တရားသူကြီး ဦးဇေယျာနဲ့ ဒေါ်ဝေဝေတို့ရဲ့ တစ်ဦး တည်းသော သားလေး၊ သူက ဘော့(စ်) ... ဘော့(စ်) ဘာချမ်းသာသလဲ မပြောနဲ့၊ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ ရွှေဂုံတိုင်မှာနေတယ်၊ ပိုင်ကြီး သိပ်ချစ်တဲ့ ဘော်ဒါနှစ်ယောက်ပေါ့”

ရိုက်မစစ်ရဘဲ ပိုင်စိုးဦး၏ အကြောင်းကို တော်တော်စုံစုံလင်လင်ကလေး နွေးနွေးတို့ သိလိုက်ကြရ ပါသည်။

နှစ်ချိန်ဆက် စာသင်ချိန်ပြီးသောအခါ ထမင်းစားချိန် တန်ခဲ့သည်။

သူတို့ စာသင်ဆောင်အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာတော့ မေနှယ်ကို လာစောင့်နေသော ပိုင်စိုးဦးတို့ သုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဝတုတ် ... နင့်ကို မုန့်ကျွေးမလို့ စောင့်နေတာ”

“မကျွေးလို့ရမလား ... ငါက အခုပဲ တောင်းဆိုမလို့ ထွက်လာတာ၊ နင်က ဖရက်ရှာကင်းတွေ ဘာတွေ ရလို့ဆို”

“မျက်စိမှားပြီး လူကြီးတွေက ရွေးလိုက်တာပါကွာ၊ တကယ်ဆိုရင် ဒီကောင်ကြီး ရသင့်တာ”

မျိုးခိုင်၏ ပုခုံးကိုလှမ်းဖက်၍ ပိုင်စိုးဦးက ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ ... ဟေ့ ဒါ လှောင်တာလား၊ ငါက အသားမည်း၊ သွားကျဲ့မို့ မင်းက နှိမ်လိုက်တာလား၊ သူငယ်ချင်း အဖြစ်ကနေ အခုချက်ချင်း ဖျက်စဲပစ်လိုက်မယ်နော်”

“အဟင်း ... ဟင်း ... ချစ်လို့ ကြည်စားတာပါ၊ ဒါနဲ့ နွေးနွေးတို့ကော တစ်ခုခု မစားဘူးလား”

“နွေးတို့က ကားထဲမှာ ထမင်းဘူးပါတယ်”

“ထမင်းဘူးတွေယူပြီး မေနှယ်တို့နဲ့ ဆိုင်မှာ လိုက်စားပါလား၊ မိတ်ဖြစ် ဆွေဖြစ်တွေပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ လိုက်ခဲ့ကြပါလားဟင်၊ ကျွန်တော်တို့က အင်းလျားစောင်းမှာ သွားစားကြမှာ”

နွေးနွေးက သူ့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်သည်။

“သွားရအောင်လေ၊ ဟိုမှာ အရိပ်လည်းရတယ်၊ လေကောင်းလေသန့်လည်း ရတယ်”

“လာပါဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့ပဲ ပျော်ပျော်ပါးပါး အတူတူ သွားကြတာပေါ့”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နွေးကားကို ထားခဲ့လိုက်ပါ”

မေနှယ်က အဆွယ်ကောင်းသဖြင့် နောက်ဆုံးတော့

စားသောက်ဖွယ်ရာများကိုယူကာ ပိုင်စိုးဦး၏ ကားဖြင့် အင်းယားစောင်းရှိ
စားသောက်ဆိုင်ဆီသို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။

